

Rozjímanie na piatok 3. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 3. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: v Bohu,
ktorý dáva rásť svojmu
kráľovstvu; aby sme pridali
svoju silu k Pánovej sile;
hľadáme Ježiša ako tí učeníci.

ABY OBJASNIL, aké je Božie
kráľovstvo a ako sa vyvíja, Ježiš opäť
prirovnáva niektoré aspekty
poľnohospodárskeho života, ktoré sú
jeho poslucháčom veľmi dobre
známe: „S Božím kráľovstvom je to
tak, ako keď človek hodí semeno do

zeme; či spí alebo vstáva, v noci či vo dne, semeno klíči a rastie a on ani o tom nevie. Zem sama od seba prináša úrodu: najprv steblo, potom klas a napokon plné zrno v klase. A keď úroda dozreje, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva“ (Mk 4, 26-29). Evanjelium dnešnej svätej Omše obsahuje dve podobenstvá: to, ktoré sme práve čítali, o raste pšeničného semena, a ďalšie, o malom horčičnom semienku, ktoré vyrastie na listnatý krík, v ktorom môžu hniezdiť nebeské vtáky.

„V prvom podobenstve sa pozornosť sústreďuje na skutočnosť, že semeno, vhodené do zeme, zapustí korene a vyvíja sa samo od seba, bez ohľadu na to, či roľník spí alebo bdie. Dôveruje vnútornej sile samotného semena a úrodnosti pôdy. V jazyku evanjelia je semeno symbolom Božieho slova (...). Toto Slovo, ak je prijaté, určite prináša ovocie, pretože sám Boh ho necháva klíčiť a

dozrievať spôsobmi, ktoré nemôžeme vždy overiť, spôsobom, ktorý nepoznáme. To všetko nám umožňuje pochopiť, že je to vždy Boh, kto dáva rásť svojmu kráľovstvu. Preto sa tak často modlíme *príd' kráľovstvo tvoje*. Je to on, kto ho necháva rásť; človek je jeho pokorným spolupracovníkom, ktorý kontempluje a teší sa z Božieho stvoriteľského pôsobenia a trpezlivo čaká na jeho plody“[1].

„Keď sa skutočne oddáš Pánovi,“ povedal svätý Josemaría, „naučíš sa byť spokojný s tým, čo príde, a nestrácať pokoj, aj keď úlohy — napriek tomu, že si do nich vložil všetko úsilie a vhodné prostriedky — nevyjdú podľa tvojho očakávania... Pretože sa *splňajú* tak, ako to vyhovuje Bohu, aby sa splnili“[2].

V DRUHOM PODOBENSTVE Ježiš používa na opis Božieho kráľovstva obraz horčičného zrnka: „Je ako horčičné zrnko. Keď ho sejú do zeme, je najmenšie zo všetkých semien na zemi, ale keď sa zaseje, vzíde, prerastie všetky byliny a vyháňa veľké konáre, takže v jeho tôni môžu hniezdiť nebeské vtáky“ (Mk 4, 31-32). V čítaní tohto úryvku svätým Jánom Zlatoústym je horčičným semienkom Kristus, ktorý sa svojím vtelením stal malým a pokorným, aby bol služobníkom všetkých; trpel pribitý na kríži, zomrel za nás a svojím zmŕtvychvstaním vyrástol do neba ako strom, ktorý nás chráni a dáva nám nesmrteľnosť[3].

Keďže Kristus bol nekonečne veľký, stal sa malým, zdanlivo nepodstatným. Preto, aby sme vstúpili do dynamiky Božieho kráľovstva, je potrebné byť chudobní v duchu, aby v nás mohol žiť Kristus; chudoba ducha, ktorá nás vedie k

tomu, „aby sme nekonali preto, aby sme boli dôležití v očiach sveta, ale vzácní v očiach Boha, ktorý má záľubu v jednoduchých a pokorných. Keď žijeme takýmto spôsobom, Kristova moc sa cez nás prediera a premieňa to, čo je malé a skromné, na skutočnosť, ktorá skvasí celú masu sveta a dejín“[4].

A posolstvo tohto druhého podobenstva posilňuje posolstvo predchádzajúceho: „Božie kráľovstvo, hoci si vyžaduje našu spoluprácu, je predovšetkým darom Pána, milosťou, ktorá predchádza človeka a jeho skutky. Naša malá sila, zdanlivo bezmocná voči problémom sveta, ak sa pridá k Božej, sa nebojí žiadnych prekážok, pretože Pánovo víťazstvo je isté (...). Semeno klíči a rastie, lebo mu dáva rásť Božia láska“[5].

„V MNOHÝCH TAKÝCHTO podobenstvách im hlásal slovo podľa toho, ako boli schopní počúvať. Bez podobenstva im ani nehovoril. Ale svojim učeníkom v súkromí všetko vysvetlil“ (Mk 4, 33-34). Takto končí svoje rozprávanie svätý Marek. Evanjelista rozlišuje medzi ľuďmi, ktorí počúvali Ježišovo učenie po prvýkrát alebo len príležitostne, a učeníkmi, ktorí nasledovali Pána pravidelne. S tými druhými Ježiš trávi dlhý čas osamote a vysvetľuje im svoje učenie do väčšej hĺbky. Títo učenici začínali len ako jedni z ľudí: jedného dňa im niekto povedal o Ježišovi a oni Ho prišli počúvať, možno zo zvedavosti. Ale po jednom alebo viacerých kontaktoch s ním sa z nich stali učenici.

Niečo podobné sa deje s každým z nás. Keď sa stretneme s Ježišom na stránkach evanjelia, hneď chceme vedieť viac, zaujíma nás zmysel jeho života a jeho slov. Cítíme, že v

Kristovi „prebývajú všetky skryté poklady a múdrosť“ [6], a chceme sa nimi obohatiť. „Aj dnes je možné dôverne sa k nemu priblížiť, a to telesne i duchovne. Kristus nám k tomu jasne vyznačil cestu: prostredníctvom Chleba a prostredníctvom Slova, tým, že sa budeme živiť Eucharistiou, že ho budeme poznávať a plniť to, čo nás prišiel naučiť, že sa s ním budeme zhovárať v modlitbe“ [7]. A vo všetkej prirodzenosti, aj keď si to niekedy vyžaduje námahu, hľadáme vytrvalú spoločnosť nášho Pána. Vtedy lepšie pochopíme Máriu, ktorá „toto všetko zachovávala a premýšľala o tom vo svojom srdci“ (Lk 2, 19). Môžeme prosiť našu Matku, aby sme aj my vedeli prijímať Božie slovo a prehlbovať chápanie jeho významu, aby prinášalo hojné ovocie.

- [1] František, *Anjel Pána*, 14-VI-2015.
- [2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 860.
- [3] Svätý Ján Zlatoústý, *Homília 7*, PG 64, 21-26.
- [4] František, *Anjel Pána*, 14-VI-2015.
- [5] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 17-VI-2012.
- [6] Svätý Ján z Kríža, *Duchovný spev*, Pieseň 36, 3.
- [7] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 118.